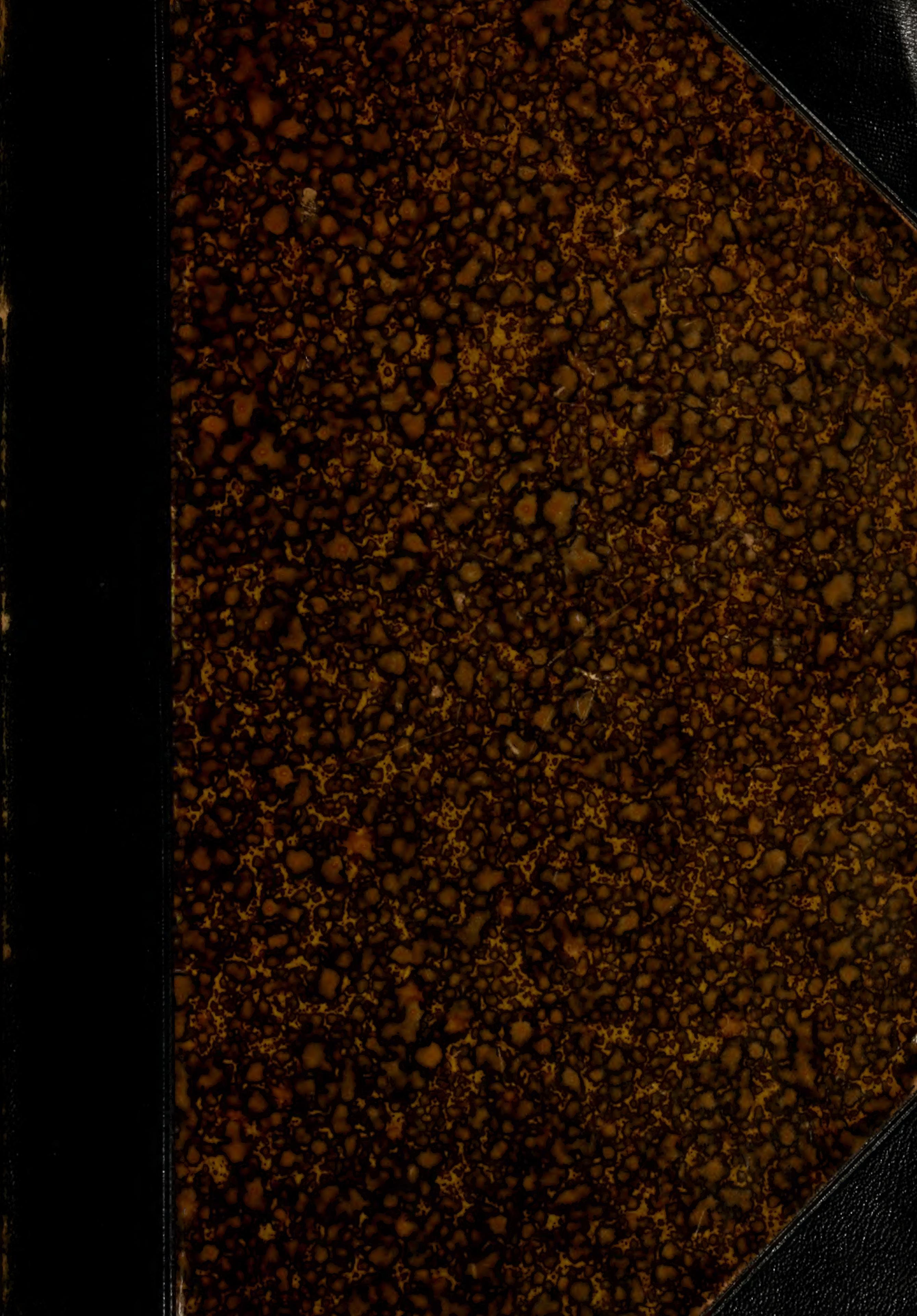

EX LIBRIS
A. PASCALIS

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

ΤΗΙΟΥ

ΜΕΛΗ

PARMAE

IN AEDIBVS PALATINIS

MDCCXCIII

TYPIS BODONIANIS

ΑΝΑΚΡΈΟΝΤΟΣ
ΤΗΐΟΥ
ΜΈΛΗ.

ΑΝΑΚΡΕΌΝΤΟΣ
ΜΈΛΗ.

α΄. Εἰς λύραν.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,
θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·
ἁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ.
Ἤμειψα νεῦρα πρώην,
καὶ τὴν λύρην ἅπασαν·
κἀγὼ μὲν ᾖδον ἄθλους
Ἡρακλέους· λύρη δὲ
Ἔρωτας ἀντεφώνει.
Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν
ἥρωες· ἡ λύρη γὰρ
μόνους Ἔρωτας ᾄδει.

β΄. Εἰς γυναῖκας.

Φύσις κέρατα ταύροις,
ὁπλὰς δ᾽ ἔδωκεν ἵπποις,
ποδωκίην λαγωοῖς,
λέουσι χάσμ᾽ ὀδόντων,
τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτὸν,
τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,
τοῖς ἀνδράσι φρόνημα.
Γυναιξὶν οὐκ ἔτ᾽ εἶχεν.
Τί οὖν δίδωσι; κάλλος,
ἀντ᾽ ἀσπίδων ἁπασῶν,
ἀντ᾽ ἐγχέων ἁπάντων.
Νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον
καὶ πῦρ καλή τις οὖσα.

γ'. Εἰς Ἔρωτα.

Μεσονυκτίοις ποθ᾽ ὥραις,
στρέφεται ὅτ᾽ ἄρκτος ἤδη
κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
μερόπων δὲ φῦλα πάντα
κέαται κόπῳ δαμέντα,
τότ᾽ Ἔρως ἐπισταθείς μευ
θυρέων ἔκοπτ᾽ ὀχῆας.
Τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
κατὰ μεῦ σχίσεις ὀνείρους.
Ὁ δ᾽ Ἔρως, ἄνοιγε, φησὶ,
βρέφος εἰμὶ, μὴ φόβησαι.
Βρέχομαι δὲ, κἀσέληνον
κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
Ἐλέησα ταῦτ᾽ ἀκούσας·
ἀνὰ δ᾽ εὐθὺ λύχνον ἅψας,

ἀνέῳξα· καὶ βρέφος μὲν
ἐσορῶ, φέροντα τόξον,
πτέρυγάς τε καὶ φαρέτρην.
Παρὰ δ' ἱστίην καθίσας,
παλάμαισι χεῖρας αὐτοῦ
ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
Ὁ δ' ἐπεὶ κρύος μεθῆκε,
φέρε, φησὶ, πειράσωμεν
τόδε τόξον, ἐστί μοι νῦν
βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
Τανύει δὲ, καί με τύπτει
μέσον ἧπαρ, ὥσπερ οἶστρος.
Ἀνὰ δ' ἅλλεται καχάζων,
ξένε δ' εἶπε, συγχάρηθι·
κέρας ἀβλαβὲς μέν ἐστι,
σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

δ'. Εἰς ἑαυτόν.

Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις,
ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις
στορέσας θέλω προπίνειν.
Ὁ δ' Ἔρως χιτῶνα δήσας
ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ,
μέθυ μοι διακονείτω.
Τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα,
βίοτος τρέχει κυλισθείς·
ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα
κόνις, ὀστέων λυθέντων.
Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν,
τί δὲ γῇ χέειν μάταια;
ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
πύκασον, κάλει δ' ἑταίρην.

πρὶν, Ἔρως, ἐκεῖ μ᾽ ἀπελθεῖν
ὑπὸ νερτέρων χορείας,
σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

ε΄. Εἰς ῥόδον.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν ἐρώτων
μίξωμεν Διονύσῳ,
τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
κροτάφοισιν ἁρμόσαντες,
πίνωμεν ἁβρὰ γελῶντες.
Ῥόδον ὦ φέριστον ἄνθος,
ῥόδον ἔαρος μέλημα.
Ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά,
ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης
στέφεται καλοῖς ἰούλοις,
Χαρίτεσσι συγχορεύων.
Στέψον οὖν με, καὶ λυρίσω

παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς,
μετὰ κούρης βαθυκόλπου,
ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
πεπυκασμένος, χορεύσω.

ϛʹ. Εἰς τὸ αὐτό.

Στεφάνους μὲν κροτάφοισι
ῥοδίνους συναρμόσαντες,
μεθύομεν ἁβρὰ γελῶντες·
ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρα
κατὰ κισσοῖσι βρέμοντας
πλοκάμοις φέρουσα θύρσους
χλιδανόσφυρος χορεύει·
ἁβροχαίτας δ᾽ ἅμα κοῦρος,
στομάτων ἁδὺ πνεόντων,
κατὰ πηκτίδων ἀθύρων,
προχέει λίγειαν ὀμφάν.

Ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας
μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου
καὶ τῆς καλῆς Κυθήρης
τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
κῶμον μέτεισι χαίρων.

ζ'. Εἰς Ἔρωτα.

Ὑακινθίνῃ με ῥάβδῳ
χαλεπῶς Ἔρως βαδίζων
ἐκέλευσε συντροχάζειν.
Διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων,
ξυλόχων τε καὶ φαράγγων
τροχάοντα τεῖρεν ὕδρος.
Κραδίη δὲ ῥινὸς ἄχρις
ἀνέβαινε, κἂν ἀπέσβην.
Ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων
ἁπαλοῖς πτεροῖσιν, εἶπεν,
σὺ γὰρ οὐ δύνῃ φιλῆσαι.

η′. Εἰς τὸ ἑαυτοῦ ὄνειρον.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων
ἁλιπορφύροις τάπησι
γεγανυμένος λυαίῳ,
ἐδόκουν ἄκροισι ταρσοῖς
δρόμον ὠκὺν ἐκτανύειν,
μετὰ παρθένων ἀθύρων.
Ἐπεκερτόμουν δὲ παῖδες
ἁπαλώτεροι λυαίου,
δακέθυμά μοι λέγοντες,
διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.
Ἐθέλοντα δὲ φιλῆσαι
φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες.
Μεμονωμένος δ᾽ ὁ τλήμων
πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

θʹ. Εἰς περιστεράν.

Ἐρασμίη πέλεια,
πόθεν πόθεν πέτασαι;
πόθεν μύρων τοσούτων,
ἐπ᾽ ἠέρος θέουσα,
πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
Τίς ἐστι, σοὶ μέλει δέ.
Ἀνακρέων μ᾽ ἔπεμψε
πρὸς παῖδα πρὸς Βάθυλλον,
τὸν ἄρτι τῶν ἁπάντων
κρατοῦντα καὶ τύραννον.
Πέπρακέ με Κυθήρη
λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον·
ἐγὼ δ᾽ Ἀνακρέοντι
διακονῶ τοσαῦτα·
καὶ νῦν οἵας ἐκείνου

ἐπιστολὰς κομίζω·
καί φησιν εὐθέως με
ἐλευθέρην ποιήσειν.
Ἐγὼ δὲ, κἢν ἀφῇ με,
δούλη μενῶ παρ' αὐτῷ.
Τί γάρ με δεῖ πέτεσθαι
ὄρη τε καὶ κατ' ἀγροὺς,
καὶ δένδρεσι καθίζειν,
φαγοῦσαν ἄγριόν τι;
Τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον
ἀφαρπάσασα χειρῶν
Ἀνακρέοντος αὐτοῦ·
πιεῖν δέ μοι δίδωσι
τὸν οἶνον ὃν προπίνει.
Πιοῦσα δ' ἂν χορεύσω,
καὶ δεσπότην Ἀνακρέοντα
πτεροῖσι συγκαλύψω.

κοιμωμένη δ᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ
τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
Ἔχεις ἅπαντ᾽, ἄπελθε.
Λαλιστέραν μ᾽ ἔθηκας,
ἄνθρωπε, καὶ κορώνης.

ι΄. Εἰς Ἔρωτα κήρινον.

Ἔρωτα κήρινόν τις
νεηνίης ἐπώλει·
ἐγὼ δέ οἱ παραστὰς,
πόσου θέλεις, ἔφην, σοὶ
τὸ τευχθὲν ἐκπρίωμαι.
Ὁ δ᾽ εἶπε δωριάζων,
λάβ᾽ αὐτὸν ὁππόσου λῇς·
ὅμως δ᾽ ἂν ἐκμάθῃς πᾶν,
οὐκ εἰμὶ κηροτέχνης·
Ἀλλ᾽ οὐ θέλω συνοικεῖν

Ἔρωτι παντορέκτῃ.
δὸς οὖν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
δραχμῆς καλὸν σύνευνον.
Ἔρως σὺ δ' εὐθέως με
πύρωσον· εἰ δὲ μὴ, σὺ
κατὰ φλογὸς τακήσῃ.

ια'. Εἰς ἑαυτόν.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
Ἀνακρέων γέρων εἶ,
λαβὼν ἔσοπτρον, ἄθρει
κόμας μὲν οὐκέτ' οὔσας,
ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.
Ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,
εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
οὐκ οἶδα· τοῦτο δ' οἶδα,
ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον

πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης.

ιβʹ. Εἰς χελιδόνα.

Τί σοι θέλεις ποιήσω,
τί σοι λάλη χελιδών;
τὰ ταρσά σευ τὰ κοῦφα
θέλεις λαβὼν ψαλίξω;
ἤ μᾶλλον ἔνδοθέν σευ
τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
ἐκεῖνος, ἐκθερίξω;
Τί μευ καλῶν ὀνείρων,
ὑπορθρίαισι φωναῖς,
ἀφήρπασας Βάθυλλον;

ιγʹ. Εἰς ἑαυτόν.

Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην
τόν ἡμίθηλυν Ἄττιν
ἐν οὔρεσι βοῶντα
λέγουσιν ἐκμανῆναι·
οἱ δὲ Κλάρου παρ᾽ ὄχθαις
δαφνηφόροιο Φοίβου
λάλον πιόντες ὕδωρ,
μεμηνότες βοῶσιν.
Ἐγὼ δὲ τοῦ λυαίου
καὶ τοῦ μύρου κορεσθεὶς,
καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρης,
θέλω θέλω μανῆναι.

ιδ΄. Εἰς Ἔρωτα.

Θέλω, θέλω φιλῆσαι.
Ἔπειθ᾽ Ἔρως φιλεῖν με·
ἐγὼ δ᾽ ἔχων νόημα
ἄβουλον, οὐκ ἐπείσθην.
Ὁ δ᾽ εὐθὺ τόξον ἄρας
καὶ χρυσέην φαρέτρην,
μάχῃ με προὐκαλεῖτο.
Κᾀγὼ λαβὼν ἐπ᾽ ὤμων
θώρηχ᾽ ὅπως Ἀχιλλεὺς,
καὶ δοῦρα καὶ βοείην,
ἐμαρνάμην Ἔρωτι.
Ἔβαλλ᾽, ἐγὼ δ᾽ ἔφευγον.
Ὡς δ᾽ οὐκέτ᾽ εἶχ᾽ ὀϊστοὺς,
ἤσχαλλεν, εἶθ᾽ ἑαυτὸν
ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον.

μέσος δὲ καρδίης μευ
ἔδυνε, καὶ μ᾽ ἔλυσε.
Μάτην δ᾽ ἔχω βοείην.
τί γὰρ βαλώμεθ᾽ ἔξω,
μάχης ἔσω μ᾽ ἐχούσης;

ιέ. Εἰς ἑαυτόν.

Οὔ μοι μέλει Γύγαο
τοῦ Σάρδεων ἄνακτος,
οὔθ᾽ αἱρέει με χρυσὸς,
οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.
ἐμοὶ μέλει μύροισι
καταβρέχειν ὑπήνην·
Ἐμοὶ μέλει ῥόδοισι
καταστέφειν κάρηνα.
Τὸ σήμερον μέλει μοι,
τὸ δ᾽ αὔριον τίς οἶδεν;

Ὡς οὖν ἔτ' εὐδί' ἐστὶ,
καὶ πῖνε καὶ κύβευε,
καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ,
μὴ νοῦσος ἤν τις ἔλθῃ,
Λέγῃ, σὲ μὴ δεῖ πίνειν.

ιϛ'. Εἰς ἑαυτόν.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
ὁ δ' αὖ Φρυγῶν ἀϋτὰς,
ἐγὼ δ' ἐμὰς ἁλώσεις.
Οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
οὐ πεζὸς, οὐχὶ νῆες,
στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος,
ἀπ' ὀμμάτων βαλων με.

ιζ΄. Εἰς ποτήριον ἀργυροῦν.

Τὸν ἄργυρον τορεύσας,
Ἥφαιστέ, μοι ποίησον,
πανοπλίαν μὲν οὐχί·
τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;
ποτήριον δὲ κοῖλον
ὅσον δύνῃ βάθυνον·
ποίει δέ μοι κατ᾽ αὐτὸ
μήτ᾽ ἄστρα, μήθ᾽ ἁμάξας,
μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα.
Τί Πλειάδεσσι κἀμοί,
τί δ᾽ ἄστρασι Βοώτεω;
Ποίησον ἀμπέλους μοι,
καὶ βότρυας κατ᾽ αὐτὸ,
καὶ χρυσέους πατοῦντας
ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ
Ἔρωτα καὶ Βάθυλλον.

ιή. Εἰς τὸ αὐτό.

Καλὴ τέχνα τόρευσον
ἔαρος κύπελλον ἡδὺ,
τὰ πρῶτα τερπνὰ ἡμῖν
ῥόδα φέρουσαν ὥρην.
Ἀργύριον δ' ἁπλώσας,
ποτὸν ποίει μοι τερπνόν·
τῶν τελετῶν, παραινῶ,
μή μοι ξένον τορεύσῃς,
μὴ φευκτὸν ἱστόρημα.
Μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον
Βάκχον εὔϊον ἡμῖν.
Μύστις νάματος ἡ Κύπρις
ὑμεναίοις κροτοῦσα.
Χάρασσ' Ἔρωτας ἀνόπλους,
καὶ Χάριτας γελώσας

ὑπ᾽ ἄμπελον εὐπέταλον,
εὐβότρυον, κομῶσαν.
Σύναπτε κούρους εὐπρεπεῖς,
ἂν μὴ Φοῖβος ἀθύρῃ.

ιθ΄. Εἰς τὸ δεῖν πίνειν.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
πίνει δὲ δένδρε᾽ αὐτὴν,
πίνει θάλασσα δ᾽ αὔρας,
ὁ δ᾽ ἥλιος θάλασσαν,
τὸν δ᾽ ἥλιον σελήνη.
Τί μοι μάχεσθ᾽ ἑταῖροι,
κ᾽ αὐτῷ θέλοντι πίνειν;

κ'. Εἰς κόρην.

Ἡ Ταντάλου ποτ' ἔστη
λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις,
καὶ παῖς ποτ' ὄρνις ἔπτη
Πανδίονος χελιδών.
Ἐγὼ δ' ἔσοπτρον εἴην,
ὅπως ἀεὶ βλέπῃς με.
Ἐγὼ χιτὼν γενοίμην,
ὅπως ἀεὶ φορῇς με.
Ὕδωρ θέλω γενέσθαι,
ὅπως σὲ χρῶτα λούσω
Μύρον, γύναι, γενοίμην,
ὅπως ἐγώ σ' ἀλείφω.
Καὶ ταινίη δὲ μαστῶν,
καὶ μάργαρον τραχήλῳ.
Καὶ σάνδαλον γενοίμην,
μόνον ποσὶν πατεῖν με.

κα΄. Εἰς ἑαυτόν.

Δότε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες,
Βρομίου πιεῖν ἀμυστί·
Ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη
προποθεὶς ἀναστενάζω.
Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνου·
στεφάνους δ' ὅιους πυκάζω,
τὰ μέτωπά μου 'πικαίει·
τό δὲ καῦμα τῶν ἐρώτων
κραδίῃ τινὶ σκεπάζω.

κϐ΄. Εἰς Βάθυλλον.

Παρὰ τὴν σκιὴν, Βάθυλλε,
κάθισον, καλὸν τὸ δένδρον,
ἁπαλὰς σείει δὲ χαίτας
μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ,

παρὰ δ᾽ αὐτῷ ἐρεθίζει
πηγὴ ῥέουσα πειθοῦς.
Τίς ἂν οὖν ὁρῶν παρέλθοι
καταγώγιον τοιοῦτον;

κγ΄. Εἰς χρυσόν.

Ὁ πλοῦτος εἴγε χρυσοῦ
τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς,
ἐκαρτέρουν φυλάττων,
ἵν᾽, ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,
λάβῃ τι, καὶ παρέλθῃ.
Εἰ δ᾽ οὐδὲ τὸ πρίασθαι
τό ζῆν ἔνεστι θνητοῖς,
τί καὶ μάτην στενάζω,
τί καὶ γόους προπέμπω;
θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
τί χρυσὸς ὠφελεῖ μέ;

ἐμοὶ γένοιτο πίνειν·
πιόντι δ᾽ οἶνον ἡδὺν,
ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι,
ἐν δ᾽ ἁπαλαῖσι κοίταις
τελεῖν τὰν Ἀφροδίταν.

κδ΄. Εἰς ἑαυτόν·

Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτέχθην
βιότου τρίβον ὁδεύειν,
χρόνον ἔγνων, ὃν παρῆλθον,
ὃν δ᾽ ἔχω δραμεῖν, οὐκ οἶδα.
Μέθετέ με, φροντίδες,
μηδέν μοι, καὶ ὑμῖν ἔστω.
Πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος,
παίξω, γελάσω, χορεύσω,
μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου.

κέ. Εἰς ἑαυτόν.

Ὅταν πίνω τὸν οἶνον,
εὕδουσιν αἱ μέριμναι.
Τί μοι πόνων, τί μοι γόων,
τί μοι μέλει μεριμνῶν;
θανεῖν με δεῖ, κᾂν μὴ θέλω·
τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι;
Πίωμεν οὖν τὸν οἶνον
τὸν τοῦ καλοῦ Λυαίου.
Σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς
εὕδουσιν αἱ μέριμναι.

κϛ'. Εἰς ἑαυτόν.

Ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ,
εὕδουσιν αἱ μέριμναι,
δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου,

θέλω καλῶς ἀείδειν·
κισσοστεφὴς δὲ κεῖμαι,
πατῶ δ᾽ ἅπαντα θυμῷ.
Ὅπλιζ᾽, ἐγὼ δὲ πίνω.
Φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ.
Μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
πολὺ κρεῖσσον, ἢ θανόντα.

κζ΄. Εἰς Διόνυσον.

Τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος
ὁ λυσίφρων, ὁ Λυαῖος
ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμὰς
εἰσέλθῃ μεθυδότας,
διδάσκει με χορεύειν.
ἔχω δὲ καί τι τερπνὸν
ὁ τᾶς μέθας ἐραστὰς,
μετὰ κρότων, μετ᾽ ᾠδᾶς,

τέρπει με κ᾽ Ἀφροδίτα,
καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

κη΄. Εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἑταίραν.

Ἄγε ζωγράφων ἄριστε,
γράφε ζωγράφων ἄριστε,
Ῥοδέης κοίρανε τέχνης,
ἀπεοῦσαν ὡς ἂν εἴπω,
γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.
Γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον
ἁπαλάς τε καὶ μελαίνας·
ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
γράφε καὶ μύρου πνεούσας.
Γράφε δ᾽ ἐξ ὅλης παρειῆς
ὑπὸ πορφύραισι χαίταις
ἐλεφάντινον μέτωπον.
Τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι

διάκοπτε, μήτε μίσγε·
ἐχέτω δ' ὅπως ἐκείνη,
τὸ λεληθότως σύνοφρυν
βλεφάρων ἴτυν κελαινήν.
Τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον,
ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης,
ἅμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήρης.
Γράφε ῥῖνα καὶ παρειὰς,
Ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας·
Γράφε χεῖλος οἷα Πειθοῦς,
προκαλούμενον φίλημα.
Τρυφεροῦ δ' ἔσω γενείου
περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ
Χάριτες πέτοιντο πᾶσαι.
Στόλισον τολοιπὸν αὐτὴν
ὑποπορφύροισι πέπλοις.

Διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
ὀλίγον, τὸ σῶμ᾽ ἐλέγχον.
Ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτήν·
τάχα κηρὲ καὶ λαλήσεις.

κθ΄. Εἰς Βάθυλλον.

Γράφε μοι Βάθυλλον οὕτω
τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω·
Λιπαρὰς κόμας ποίησον,
τὰ μὲν ἔνδοθεν, μελαίνας,
τὰ δ᾽ ἐς ἄκρον, ἡλιώσας.
Ἕλικας δ᾽ ἐλευθέρους μοι,
πλοκάμων ἄτακτα συνθεὶς,
ἄφες ὡς θέλουσι κεῖσθαι.
Ἁπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες
στεφέτω μέτωπον ὀφρῦς
κυανωτέρη δρακόντων.

Μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω,
κεκερασμένον γαλήνῃ·
τὸ μὲν ἐξ Ἄρηος ἕλκον,
τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης.
Ἵνα τὶς τὸ μὲν φοβῆται,
τὸ δ᾽ ἀπ᾽ ἐλπίδος κρεμᾶται.
Ῥοδινὴν δ᾽ ὁποῖα μῆλον
χνοΐην ποίει παρειήν.
Ἐρύθημα δ᾽ ὡς ἂν αἰδοῦς
δύνασαι βαλεῖν, ποίησον.
Τὸ δὲ χεῖλος οὐκέτ᾽ οἶδα
τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις
ἁπαλὸν, γέμον τε Πειθοῦς.
Τὸ δὲ πᾶν ὁ κηρὸς αὐτὸς
ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
Μέγα δὲ πρόσωπον ἔστω.
Τὸ δ᾽ Ἀδώνιδος παρῆλθον,

ἐλεφάντινος τράχηλος.
Μεταμάζιον δὲ ποίει
διδύμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ,
Πολυδευκεος δὲ μηροὺς,
Διονυσίην δὲ νηδύν.
Ἀπαλῶν δ' ὕπερθε μηρῶν,
μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
ἀφελῆ ποίησον αἰδῶ,
Παφίην θέλουσαν ἤδη.
Φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.
Τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
Λάβε μισθὸν ὅσσον εἴπῃς.
Τὸν Απόλλωνα δὲ τοῦτον
καθελὼν, ποίει Βάθυλλον.
Ἢν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθῃς,
γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.

λʹ. Ἐις Ἔρωτα.

Ἀι Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα
δήσασαι στεφάνοισι,
τῷ κάλλει παρέδωκαν.
Καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
Ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
λύσασθαι τὸν Ἔρωτα·
Κᾂν λύσῃ δέ τις αυτὸν,
ὀυκ ἔξεισι, μενεῖ δέ.
Δουλεύειν δεδίδακται.

λαʹ. Ἐις ἑαυτόν·

Ἄφες με τοὺς θεούς σοι,
πιεῖν πιεῖν ἀμυστί.
Θέλω, θέλω μανῆναι.
Ἐμαίνετ᾽ Ἀλκμαίων τε

χ᾽ ὁ λευκόπους Ὀρέστης,
τὰς μητέρας κτανόντες·
Ἐγὼ δὲ μηδένα κτὰς,
πιὼν δ᾽ ἐρυθρὸν οἶνον,
θέλω θέλω μανῆναι.
Ἐμαίνεθ᾽ Ἡρακλῆς πρὶν,
δεινὴν κλονῶν φαρέτρην,
καὶ τόξον Ἰφίτειον·
Ἐμαίνετο πρὶν Αἴας,
μετ᾽ ἀσπίδος κραδαίνων
τὴν Ἕκτορος μάχαιραν.
Ἐγὼ δ᾽ ἔχων κύπελλον
καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις
οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
θέλω θέλω μανῆναι.

λβ΄. Εἰς τοὺς ἑαυτοῦ ἔρωτας.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
ἐπίσ]ασαι κατειπεῖν,
εἰ ἠμαθῶδες εὑρεῖν
τὸ τῆς ὅλης θαλάσσης,
σὲ τῶν ἐμῶν ἐρώτων
μόνον ποιῶ λογισ]ήν.
Πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν
Ἔρωτας εἴκοσιν θὲς,
καὶ πεντεκαίδεκ' ἄλλους·
Ἔπειτα δ' ἐκ Κορίνθου
θὲς ὁρμαθοὺς ἐρώτων·
Ἀχαΐης γάρ ἐσ]ιν,
ὅπου καλαὶ γυναῖκες.
Τίθει δὲ Λεσβίους μοι
καὶ μέχρι τῶν Ἰώνων,

καὶ Καρίης, Ῥόδου τε,
δισχιλίους ἔρωτας.
Τὶ φῂς ἀεὶ κηρωθείς;
Ὄυπω Σύρους ἔλεξα,
ὄυπω πόθους Κανώβου,
ὂυ τῆς ἅπαντ᾽ ἐχούσης
Κρήτης, ὅπου πόλεσσιν
Ἔρως ἐποργιάζει.
Τί σοι θέλεις ἀριθμεῖν
τοὺς ἐκτὸς αὖ Γαδείρων,
τῶν Βακτρίων τε κ᾽ Ἰνδῶν
ψυχῆς ἐμῆς ἔρωτας;

λγ′. Ἐις χελιδόνα.

Σὺ μὲν, φίλη χελιδὼν,
ἐτησίη μολοῦσα
θέρει πλέκεις καλιὴν,

χειμῶνι δ' εἶς ἄφαντος
ἢ Νεῖλον ἢ 'πὶ Μέμφιν.
Ἔρως δ' ἀεὶ πλέκει μευ
ἐν καρδίῃ καλιήν.
Πόθος δ' ὁ μὲν πτεροῦται,
ὁ δ' ᾠόν ἐστιν ἀκμὴν,
ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.
Βοὴ δὲ γίνετ' αἰεὶ
κεχηνότων νεοττῶν.
Ἐρωτιδεῖς δὲ μικροὺς
οἱ μείζονες τρέφουσιν.
Οἱ δὲ τραφέντες εὐθὺς,
πάλιν κύουσιν ἄλλους.
Τί μῆχος οὖν γένηται;
Οὐ γὰρ σθένω τοσούτους
Ἔρωτας ἐκβοῆσαι.

λϛ΄. Εἰς κόρην·

Μὴ μέ φύγῃς, ὁρῶσα
τὰν πολιὰν ἔθειραν·
μηδ᾽, ὅτι σοι πάρεστιν
ἄνθος ἀκμαῖον ὥρας,
τἀμὰ φίλτρα διώξῃς.
Ὅρα κἀν στεφάνοισιν
ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ
ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

λε΄. Εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ὁ ταῦρος οὗτος, ὦ παῖ,
Ζεύς μοι δοκεῖ τις εἶναι.
Φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
Σιδωνίην γυναῖκα.
Περᾷ δὲ πόντον εὐρὺν,

τέμνει δὲ κῦμα χηλαῖς
Οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
ἐξ ἀγέλης ἐλασθεὶς
ἔπλευσε τὴν θάλασσαν,
εἰ μὴ μόνος γ᾽ ἐκεῖνος.

λϛʹ. Εἰς τὸ ἀνειμένως ζῆν.

Τί με τοὺς νόμους διδάσκεις,
καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
τί δέ μοι λόγων τοσούτων
τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
Μᾶλλον δίδασκε πίνειν
ἁπαλὸν πόμα Λυαίου,
μᾶλλον δίδασκε παίζειν
μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
Πολιαὶ στέφουσι κάραν.
Δὸς ὕδωρ, βάλ᾽ οἶνον, ὦ παῖ·

τὴν ψυχήν μου κάρωσον
Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις.
Ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

λζ΄. Εἰς τὸ ἔαρ

Ἴδε πῶς ἔαρος φανέντος
Χάριτες ῥόδα βρύουσι.
Ἴδε πῶς κῦμα θαλάσσης
ἁπαλύνεται γαλήνῃ.
Ἴδε πῶς νῆσσα κολυμβᾷ.
Ἴδε πῶς γέρανος ὁδεύει.
Ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν·
νεφελῶν σκιαὶ δονοῦνται.
Τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα.
Καρποῖσι γαῖα προκύπτει,
καρπὸς ἐλαίας προκύπτει.
Βρομίου στέφεται νᾶμα.

Κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα
καθελὼν ἤνθησε καρπός.

λή. Εἰς ἑαυτὸν.

Ἐγὼ γέρων μέν εἰμι,
νέων πλέον δὲ πίνω,
κἂν δεήσῃ με χορεύειν,
σκῆπτρον ἔχω τὸν ἀσκόν.
Ὁ νάρθηξ δ' οὐδέν ἐστιν.
Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
παρέστω καὶ μαχέσθω.
Ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν
ἐγκεράσας, φόρησον.
Ἐγὼ γέρων μέν εἰμι,
Σειληνὸν ἐν μέσοισι
μιμούμενος χορεύσω.

λθ΄. Εἰς ἑαυτόν.

Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
τότε μευ ἦτορ ἰανθὲν
λιγαίνειν ἄρχεται Μούσας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
ἀποῤῥίπτονται μέριμναι,
πολυφρόντιδές τε βουλαὶ
ἐς ἁλικτύπους ἀήτας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
λυσιπαίγμων τότε Βάκχος
πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις
δονέει μέθῃ γανώσας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
στεφάνους ἄνθεσι πλέξας,
ἐπιθεὶς δὲ τῷ καρήνῳ,
βιότου μέλπω γαλήνην.

Ὅτ᾽ ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
μύρῳ εὐώδεϊ τέγξας
δέμας, ἀγκάλαις δὲ κούρην
κατέχων, Κύπριν ἀείδω.
Ὅτ᾽ ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
ὑπὸ κυρτοῖς δὲ κυπέλλοις
τὸν ἐμὸν νόον ἁπλώσας,
θιάσῳ τέρπομαι κούρων.
Ὅτ᾽ ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
τόδε μοι μόνῳ τὸ κέρδος,
τόδ᾽ ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω.
Τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντων.

μ′. Εἰς Ἔρωτα.

Ἔρως ποτ᾽ ἐν ῥόδοισι
κοιμωμένην μέλιτταν
οὐκ εἶδεν, ἀλλ᾽ ἐτρώθη.

Τὸν δάκτυλον δὲ δαχθεὶς
τᾶς χειρὸς, ὠλόλυξε.
Δραμὼν δὲ, καὶ πετασθεὶς
πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,
ὄλωλα, μᾶτερ, εἶπεν,
ὄλωλα, κ᾽ ἀποθνήσκω.
Ὄφις μ᾽ ἔτυψε μικρὸς,
πτερωτὸς, ὃν καλοῦσι
μέλιτταν οἱ γεωργοί.
Ἁ δ᾽ εἶπεν, Ἐι τὸ κέντρον
πονεῖ τὸ τᾶς μελίττας,
πόσον, δοκεῖς, πονοῦσιν,
Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

μα΄. Ἐις συμπόσιον.

Ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον,

τὸν ἐφευρετὰν χορείας,
τὸν ὅλας ποθοῦντα μολπάς·
τὸν ὁμότροπον Ἔρωτι,
τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·
δι' ὃν ἡ μέθη λοχεύθη,
δι' ὃν ἡ χάρις ἐτέχθη,
δι' ὃν ἀμπάυεται λύπα,
δι' ὃν εὐνάζετ' ἀνία.
Τὸ μὲν οὖν πόμα κερασθὲν
ἁπαλοὶ φέρουσι παῖδες,
τὸ δ' ἄχος πέφευγε μιχθὲν
ἀνεμοτρόπῳ θυέλλῃ.
Τὸ μὲν οὖν πόμα λάβωμεν,
τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν.
Τί γὰρ ἐστι σοὶ τὸ κέρδος
ὀδυρωμένῳ μερίμναις;
Πόθεν οἴδαμεν τὸ μέλλον;

Ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος.
Μεθύων θέλω χορεύειν,
μεμυρισμένος δὲ παίζειν
μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν.
Μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν
ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.
Ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον.

μβʹ. Εἰς ἑαυτόν.

Ποθέω μὲν Διονύσου
φιλοπαίγμονος χορείας,
φιλέω δ᾽ ὅταν ἐφήβου
μετὰ συμπότου λυρίζω·
Στεφανίσκους δ᾽ ὑακίνθων
κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας,
μετὰ παρθένων ἀθύρειν

φιλέω μάλιστα πάντων.
Φθόνον οὐκ οἶδ᾽ ἐμὸν ἦτορ,
φθόνον οὐκ οἶδα δαϊκτόν.
Φιλολοιδόροιο γλώττης
φεύγω βέλεμνα κοῦφα.
Στυγέω μάχας παροίνους
πολυκώμους κατὰ δαῖτας.
Νεοθηλαῖσιν ἅμα κούραις
ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων
βίον ἥσυχον φέρωμεν.

μγ΄. Εἰς τέττιγα.

Μακαρίζομέν σε τέττιξ,
ὅτι δενδρέων ἐπ᾽ ἄκρων
ὀλίγην δρόσον πεπωκὼς,
βασιλεὺς ὅπως, ἀείδεις.
Σὰ γάρ ἐστι κεῖνα πάντα

ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
χ' ὁπόσα φέρουσιν ὧραι.
Σὺ δὲ φιλία γεωργῶν,
ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων.
Σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
θέρεος γλυκὺς προφήτης.
Φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι,
φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτὸς,
λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην.
Τὸ δὲ γῆρας οὔ σε τείρει,
σοφὲ, γηγενὴς, φίλυμνε,
ἀπαθὴς, ἀναιμόσαρκε,
σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.

μδʹ. Εἰς τὸ ἑαυτοῦ ὄνειρον.

Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν,
πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων,
ὁ δ' Ἔρως ἔχων μόλυβδον
περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις,
ἐδίωκε, καὶ κίχανεν.
Τί θέλει ὄναρ τόδ' εἶναι;
Δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
ἐν ἔρωσί με πλακέντα,
διολισθανεῖν μὲν ἄλλοις,
ἑνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

μεʹ. Εἰς τὰ τοῦ Ἔρωτος βέλη.

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης
παρὰ Λημνίαις καμίνοις
τὰ βέλη τὰ τῶν Ἐρώτων

ἐποίει, λαβὼν σίδηρον.
Ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις,
μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα,
ὁ δ' Ἔρως χολὴν ἔμισγε.
Ὁ δ' Ἄρης ποτ' ἐξ ἀϋτῆς
στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων,
βέλος ηὐτέλιζ' Ἔρωτος.
Ὁ δ' Ἔρως, τόδ' ἐστὶν, εἶπε,
βαρὺ, πειράσας νοήσεις.
Ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης,
ὑπεμειδίασε Κύπρις.
Ὁ δ' Ἄρης ἀναστενάξας
βαρὺ, φησὶν, ἆρον αὐτό.
Ὁ δ' Ἔρως, ἔχ' αὐτὸ, φησί.

μϛʹ. Ἐις Ἔρωτα.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι,
χαλεπώτερον δὲ πάντων
ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.
Γένος ὀυδὲν εἰς ἔρωτα·
σοφίη, τρόπος πατεῖται.
Μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
Ἀπόλοιτο πρῶτος ἀυτὸς
ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας·
διὰ τοῦτον ὀυκ ἀδελφὸς,
διὰ τοῦτον ὀυ τοκῆες·
πόλεμοι, φόνοι δἰ ἀυτόν.
Τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
διὰ τοῦτον ὁι φιλοῦντες.

μζ΄. Ἄλλο ᾠδάριον.

Φιλῶ γέροντα τερπνὸν,
φιλῶ νέον χορευτάν.
Γέρων δ' ὅταν χορεύῃ,
τρίχας γέρων μέν ἐστι,
τὰς δὲ φρένας νεάζει.

μη΄. Ἄλλο.

Δότε μοι λύρην Ὁμήρου,
φονίης ἄνευθε χορδῆς,
φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν,
φέρε μοι νόμους κεράσσω,
μεθύων ὅπως χορεύσω,
ὑπὸ σώφρονος δὲ λύσσης
μετὰ βαρβίτων ἀείδων
τὸ παροίνιον βοήσω.

μθ΄. Ἄλλο.

Ἄγε ζωγράφων ἄριστε,
λυρικῆς ἄκουε Μούσης·
φιλοπαίγμονες δὲ Βάκχαι
ἑτεροπνόους ἐναύλους.
γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
ἱλαράς τε καὶ γελώσας·
ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύναιτο,
γράφε καὶ νόμους φιλούντων.

ν΄. Εἰς Διόνυσον.

Ὁ τὸν ἐν πότοις ἀτειρῆ,
νέον ἐν πότοις ἀταρϐῆ,
καλὸν ἐν πότοις χορευτὴν
τελέων θεὸς κατῆλθε·
ἁπαλῶν βροτοῖσι φίλτρον

πότον ἄστονον κομίζων,
γόνον ἀμπέλου τὸν οἶνον,
πεπεδημένον ὀπώραις
ἐπὶ κλημάτων φυλάττειν,
ἵν᾽ ὅταν τέμωσι βότρυν,
ἄνοσοι μένωσι πάντες,
ἄνοσοι δέμας θεητὸν,
ἄνοσοι γλυκύν τε θυμὸν,
ἐσέτους φανέντος ἄλλου.

να΄. Εἰς δίσκον ἔχοντα Ἀφροδίτην.

Ἆρα τις τόρευσε πόντον;
ἆρα τις μανεῖσα τέχνα
ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ
ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης;
Ἆρα τις ὕπερθε λευκὰν
ἁπαλὰν χάραξε Κύπριν

νόος ἐς θεοὺς ἀερθεὶς,
μακάρων φύσιος ἀρχὰν;
Ὁ δέ νιν ἔδειξε γυμνὰν,
χ᾽ ὅσα μὴ θέμις ὁρᾶσθαι,
μόνα κῦμα συγκαλύπτει.
Ἀλαλημένη δ᾽ ἐπ᾽ αὐτὰ
Βρύον ὡς ὕπερθε λευκὸν
ἁπαλοχρόους γαλήνας
δέμας εἰς πλόον φέρουσα,
ῥόθιον πάροιθεν ἕλκει.
Ῥοδέων δ᾽ ὕπερθε μαζῶν,
ἁπαλῆς ἔνερθε δειρῆς
μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει.
Μέσον αὔλακος δὲ Κύπρις,
κρίνον ὡς ἴοις ἑλιχθὲν,
διαφαίνεται γαλήνας.
Ὑπὲρ ἀργύρῳ δ᾽ ὀχοῦνται

ἐπὶ δελφῖσι χορευταῖς
δολερὸν νόον μερόπων
Ἔρως, Ἵμερος, γελῶντες.
Χορὸς ἰχθύων τε κυρτὸς,
ἐπὶ κυμάτων κυβιστῶν
Παφίης τε σῶμα παίζει,
ἵνα νήχεται γελῶσα.

νβ΄. Εἰς οἶνον.

Τὸν μελανοχρῶτα βότρυν
ταλάροις φέροντες ἄνδρες
μετὰ παρθένων ἐπ᾽ ὤμων·
κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες
μόνον ἄρσενες πατοῦσι
σταφυλὴν, λύοντες οἶνον,
μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες
ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,

ἐρατὸν πίθοις ὁρῶντες
νέον ἐς ζέοντα Βάκχον.
Ὃν ὅταν πίνῃ γεραιὸς,
Τρομεροῖς ποσὶν χορεύει,
πολιὰς τρίχας τινάσσων.
Ὁ δὲ παρθένων λοχήσας
ἐρατὸς νέος ἐλυσθεὶς
ἁπαλὸν δέμας χυθεῖσαν
σκιερῶν ὕπερθε φύλλων
βεβαρημένην ἐς ὕπνον.
Ὁ δ' Ἔρως ἄωρα θέλγων
προδότιν γάμων γενέσθαι·
ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων,
τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει.
Μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
μεθύων ἄτακτα παίζει.

νγ΄. Εἰς ῥόδον.

Στεφανηφόρου μετ᾽ ἦρος,
μέλπομαι ῥόδον θερινόν.
Συνεταιρεῖ αὔξει μέλπειν.
Τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
τόδε καὶ βροτῶν τὸ χάρμα·
Χάρισίν τ᾽ ἄγαλμ᾽ ἐν ὥραις
πολυανθέων Ἐρώτων·
Ἀφροδίσιόν τ᾽ ἄθυρμα,
Τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
χάριεν φυτόν τε Μουσῶν.
Γλυκὺ καὶ ποιοῦντα πεῖραν
ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς,
γλυκὺ δ᾽ αὖ λαβόντα θάλπειν
μαλακαῖσι χερσὶ κούφαις
προσάγοντ᾽ Ἔρωτος ἄνθος·
ὡς σοφῷ τόδ᾽ αὐτὸ τερπνόν,

θαλίαις τε καὶ τραπέζαις,
Διονυσίαις θ' ἑορταῖς.
Τί δ' ἄνευ ῥόδου γένοιτ' ἄν;
ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἠώς,
ῥοδοπήχεες δὲ Νύμφαι,
ῥοδόχρους δὲ κ' Ἀφροδίτα
παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.
Τόδε καὶ νοσοῦσιν ἀρκεῖ,
τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει,
τόδε καὶ χρόνον βιᾶται.
Χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
νεότητος ἔσχεν ὀδμήν.
Φέρε δὴ φυὴν λέγωμεν.
Χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάττης
Δεδροσωμένην Κυθήρην
ἐλόχευε πόντος ἀφρῷ,
πολεμοκλόνον τ' Ἀθήνην

κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεὺς,
τότε καὶ ῥόδων ἀγητῶν
νέον ἔρνος ἤνθισε χθὼν,
πολυδαίδαλον λόχευμα.
Μακάρων θεῶν δ᾽ ὅμιλος,
ῥόδον ὡς γένοιτο, νέκταρ
ἐπιτέγξας, ἀνέτειλεν
ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
φυτὸν ἄμβροτον Λυαίου.

νδʹ. Εἰς ἑαυτόν.

Ὅτ᾽ ἐγὼ νέοις ὁμίλουν
ἐσορῶν πάρεστιν ἧκα,
τότε δὴ τότ᾽ ἐς χορείην
ὁ γέρων ἐγὼ πτεροῦμαι.
Περίμεινόν με Κυβήβα.
Παράδος, θέλω στέφεσθαι.

Πολιὸν δὲ γῆρας ἑκάς.
Νέος ἐν νέοις χορεύσω.
Διονυσίης δέ μοι τὶς
φερέτω ῥοιὰν ὀπώρης,
ἵν᾽ ἴδῃ γέροντος ἀλκὴν,
δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
δεδαηκότος δὲ πίνειν,
χαριέντως δὲ μανῆναι.

νέ. Εἰς τοὺς ἐρῶντας ᾠδάριον.

Ἐν ἰσχίοις μὲν ἵπποι
πυρὸς χάραγμ᾽ ἔχουσι,
καὶ Παρθίους τις ἄνδρας
ἐγνώρισεν τιάραις.
Ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρῶντας
ἰδὼν ἐπίσταμ᾽ εὐθύς.
Ἔχουσι γάρ τι λεπτὸν
ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

Τῶν ἑξῆς μελῶν τὰ μέν ἐστιν Ἀνακρέοντος, τὰ δ᾽ οὔ. Καὶ τὰ μὲν ἐν τοῖς ἡμετέροις ἀντιγράφοις μετὰ τῶν λοιπῶν εὕρομεν, τὰ δὲ καὶ πανταχόθεν συνηγάγομεν. ἐκείνοις δὲ μόνον τὸ ὄνομα αὐτοῦ προσγέγραπται, ἃ σαφῶς οἴδαμεν αὐτοῦ ὄντα, ἐξ ὧν δηλαδὴ οἱ παλαιοὶ συγγραφεῖς παρέχονται μαρτυριῶν, μαθόντες.

νϛʹ. Εἰς χρυσόν.

Ὁ δραπέτας μ᾽ ὁ χρυσὸς
ὅταν φύγῃ με κραιπνοῖς
διηνέμοις τε ταρσοῖς,
ἀεὶ δ᾽ ἀεί με φεύγει,
οὔ μιν διώκω· τίς γὰρ

μισῶν θέλει τι θηρᾷν;
Ἐγὼ δ' ἄφαρ λιασθεὶς
τῷ δραπέτᾳ τῷ χρυσῷ,
ἐμῶν φρενῶν μὲν αὔραις
φέρειν ἔδωκα λύπας,
λύρην δ' ἑλὼν, ἀείδω
ἐρωτικὰς ἀοιδάς.
Πάλιν δ' ὅταν με θυμὸς
ὑπερφρονεῖν διδάξῃ,
προσεῖπέν ὁ δραπέτας.
Φέρων μέθαν δ' ὁι φροντίδων,
ἑλών μιν ὡς μεθ' ἡμῶν
λύρης γένωμαι λαρόν.
Ἄπιστ' ἄπιστε χρυσὲ,
ἔστ' ἂν δόλοις με θέλγῃς,
πλέον χρυσοῦ νευρά.
Πόθους κέκλυθι ἁδεῖς.

Εἰς Ἀπόλλωνα.

Ἄνα βάρβιτον δονήσω.
Ἄεθλος μὲν οὐ πρόκειται,
μελέτη δ᾽ ἔπεστι παντὶ
σοφίης λαχόντ᾽ ἄωτον.
Ἐλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ
λιγυρὸν μέλος κροαίνων,
φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω,
ἅτε τὶς κύκνος Καΰστρου
πολιοῖς πτεροῖσι μέλπων
ἀνέμου σύναυλον ἠχήν.
Σὺ δὲ μοῦσα συγχόρευε.
Ἱερὸν γάρ ἐστι Φοίβου
Κιθάρη, δάφνη, τρίπους τε.
Λαλέω δ᾽ ἔρωτα Φοίβου
ἀνεμώλιον τὸν οἶστρον,

σαόφρων γάρ ἐστι κούρα.
Τὸ μὲν ἐκπέφευγε κέντρον,
φύσεως δ᾽ ἄμειψε μορφήν.
Φυτὸν εὐθαλὲς δ᾽ ἐπηχεῖ.
Ὁ δὲ Φοῖβος, ἦε Φοῖβος,
κρατέειν κόρην νομίζων,
χλοερὸν δρέπων δὲ φύλλον,
ἐδόκει τελεῖν Κυθήρην.
Ἄγε θυμὲ πῆ μέμηνας,
μανίην μανεὶς ἀρίστην.
Τὸ βέλος φέρε κρατύνων,
σκοπὸν ὡς βαλὼν ἀπέλθῃς.
Τὸ δὲ τόξον Ἀφροδίτης
ἄφες, ὡς θεοὺς ἐνίκα.
Τὸν Ανακρέοντα μιμοῦ
τὸν ἀοίδιμον μελιστήν.
Φιάλην πρόπινε παισίν,

φιάλην λόγων ἐραννὴν,
ἀπὸ νέκταρος ποτοῖο
παραμύθιον λαβόντες,
φλογερὸν φυγόντες ἄστρον.
Σὺ γὰρ δόλῳ, σύ τοι φθόνῳ
Ἔρωτ᾽ ἔθηκας ἀνδράσι.
Λύρην δ᾽ ἀλίπαστον εὖ
φιλαμάτων τε κεδνῶν,
πόθων κύπελλα κρίνῃ.
Ὅταν θέλῃς δὲ φεύγῃς.
Λύρης δ᾽ ἐμῆς ἀοιδὰν
Οὐκ ἂν λίποιμι τυτθόν.
Ξείνοισι δ᾽ ἄγχι μουσῶν
δολίοις ἀπίστοις ἁνδάνεις.
Ἐμοὶ δὲ τῷ λυροκλύπῃ
Μούσας φρεσὶν ἀποίκους
ἀχανδέας ὀρίνοις,
αἴγλαν τε λαμπρύνοις.

νζ΄. Εἰς τὸ ἔαρ.

Τὶ καλόν ἐστι βαδίζειν
ὅπου λειμῶνες κομῶσιν,
ὅπου λεπτὴν ἡδυτάτην
ἀναπνεῖ ζέφυρος αὔρην,
κλῆμα τὸ βάκχειον ἰδεῖν,
χ᾽ ὑπὸ τὰ πέταλα δῦναι,
ἀπαλὴν παῖδα κατέχων
Κύπριν ὅλην πνέουσαν.

νη΄. Ἀνακρέοντος.

Πολιοὶ μὲν ἡμὶν ἤδη
κρόταφοι, κάρα δὲ λευκόν.
Χαρίεσσα δ᾽ οὐκ ἔθ᾽ ἥβη
πάρα, γηραλέοι δ᾽ ὀδόντες,
γλυκεροῦ δ᾽ οὐκέτι πολλὸς

βιότου χρόνος λέλειπται.
Διὰ ταῦτ᾽ ἀνασταλύζω
θαμὰ, τάρταρον δεδοικώς.
Ἀΐδεω γάρ ἐστι δεινὸς
μυχὸς, ἀργαλέη δ᾽ ἐς αὐτὸν
Κάθοδος· καὶ γὰρ ἕτοιμον
καταβάντι μὴ ἀναβῆναι.

νθʹ. Τοῦ αὐτοῦ.

Ἄγε δὴ φέρ᾽ ἡμὶν ὦ παῖ
κελέβην, ὅπως ἄμυστιν
προπίω, τὰ μὲν δέκ᾽ ἔγχει
ὕδατος, τὰ πέντε δ᾽ οἴνου
κυάθους, ὡς ἂν ὑβριστιῶσαν
Ἀναδευβασσαρήσω.

. . . .

ξ΄. Καὶ μεθ᾽ ὀλίγα.

Ἄγε δῶτε, μηκέθ᾽ οὕτω
πατάγῳ τε κ᾽ ἀλαλητῷ
σκυθικὴν πόσιν παρ᾽ οἴνῳ
μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

ξα΄. Τοῦ αὐτοῦ.

Ἔρωτα γὰρ τὸν ἁβρὸν
μέλπομαι, βρύοντα μίτραις
πολυανθέμοις ἀείδων·
Ὁ δὲ καὶ θεῶν δυνάστης,
ὁ δὲ καὶ βροτοὺς δαμάζει.

ξϐ'. Τοῦ αὐτοῦ.

Γουνοῦμαί σ' ἐλαφηϐόλε
Ξανθὴ παῖ διὸς, ἀγρίων
δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν,
Ἥκου νῦν ἐπὶ Ληθαίου
δίνησι· θρεσκαρδίων
ἀνδρῶν ἐσκαθόρα πόλιν
χαίρουσ'· οὐ γὰρ ἀνημέρους
ποιμαίνεις πολιήτας.

ξγ'. Τοῦ αὐτοῦ.

Πῶλε θρηϊκίη, τί δή με
Λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα
νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δὲ
μηδὲν εἰδέναι σοφόν;
Ἴσθι τοι καλῶς μὲν ἄν τοι

τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
ἡνίας δ᾽ ἔχων, στρέφοιμι
ἀμφὶ τέρματα δρόμου.
Νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι,
κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις.
Δεξιὸν γὰρ ἱπποπείρην
οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

ξδ΄. Τοῦ αὐτοῦ.

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ᾽. οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
λύσις ἐκ πόνων γένοιτ᾽, οὐδ᾽ ἅμα τῶνδε.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΙΝΑ.

Α′.

Καρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, οὗ τόδε σᾶμα.
　Ἄρης δ᾽ ὀυκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

Β′.

Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
　πᾶσ᾽ ἐπὶ πυρκαϊῆς ἥδ᾽ ἐβόησε πόλις.
Οὔ τινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος Ἄρης
　ἠνάρισε στυγερῆς ἐν στροφάλιγγι μάχης.

Γ′.

Καί σε Κλεηνορίδη πόθος ὤλεσε πατρίδος αἴης,
　θαρσήσαντα νότου λαίλαπι χειμερίῃ.
Ὥρη γάρ σε πέδησεν ἀνέγγυος· ὑγρὰ τὴν σὴν
　κύματ᾽ ἀμφ᾽ ἱμερτὴν ἔκλυσεν ἡλικίην.

Δ′.

Ἡ τὸν θύρσον ἔχουσ᾽, Ἑλικωνιάς· ἡ δὲ παρ᾽ αὐτὴν,
　Ξανθίππη· Γλαύκη δ᾽ ἡ σχεδὸν ἐρχομένη·
Ἐξ ὄρεος χωρεῦσι, Διωνύσῳ δὲ φέρουσι
　κισσὸν καὶ σταφυλὴν, πίονα καὶ χίμαρον.

Ε΄.

Εἰς τὴν Μύρωνος βοῦν.

Βουκόλε, τὰν ἀγέλαν πόῤῥω νέμε, μὴ τὸ Μύρωνος
βοΐδιον ὡς ἔμπνουν βουσὶ συνεξελάσῃς·

ς΄.

Εἰς τὸ αὐτό.

Βοΐδιον οὐ χοάνοις τετυπωμένον, ἀλλ᾽ ὑπὸ γήρως
χαλκωθὲν σφετέρῃ ψεύσατο χειρὶ Μύρων.

Ζ΄.

Οὐ φίλος ὃς κρατῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων,
νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει.
Ἀλλ᾽ ὅστις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ᾽ Ἀφροδίτης
συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

ΣΑΠΦΟΥΣ

ΤΗΣ ΛΕΣΒΙΑΣ

ΜΕΛΗ.

ΑΣΜΑ
ΕΙΣ
ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,
Παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομαί σε
Μή μ' ἄταισι μηδ' ἀνίαισι δάμνα,
Πότνια, θυμόν.
Ἀλλὰ τῇδ' ἔλθ', αἴποτε κατ' ἔρωτα
Τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς ἀΐοις, ἇς πολλάκ'
Ἔκλυες· πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα
Χρύσεον, ἦλθες,
Ἅρμ' ὑποζεύξασα· καλοὶ δέ σ' ἆγον
Ὤκεες στρουθοὶ, πτέρυγας μελαίνας
Πυκνὰ δινέοντες ἀπ' ὠράν', αἴθερος διὰ
μέσσω·

Αἶψα δ' ἐξίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
Μειδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ
Ἤρε' ὅττι δ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅττι
Δεῦρο καλοῖμι.
Κ' ὅττι γ' ἐμῷ μάλιστ' ἐθέλω γένεσθαι
Μαινόλᾳ θυμῷ, τίνα δ' αὖτε πειθὼ,
Καὶ σαγηνεῦσαν φιλότητα. τίς σ', ὦ
Σαπφοῖ, ἀδικεῖ;
Καὶ γὰρ αἲ φεύγει, ταχέως διώξει·
Aἲ δὲ δῶρα μὴ δέχετ', ἀλλὰ δώσει·
Aἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει,
Κ' ὅττι κελεύῃς.
Ἔλθέ μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
Ἐκ μεριμνᾶν, ὅσσα δέ μοι τελέσσαι
Θυμὸς ἱμείρει, τέλεσον, σὺ δ' αὐτὰ
Σύμμαχος ἔσσο.

ΩΔΗ.

Φαίνεταί μοι κεῖνος ἴσος θεοῖσιν
Ἔμμεν' ἀνὴρ ὅστις ἐναντίον τοι
Ἱζάνει, καὶ πλασίον ἁδὺ φωνού-
σας ὑπακούει,
Καὶ γελώσας ἱμερόεν· τό μοι τὰν
Καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν,
Ὡς ἴδον σε, βρόγχον· ἐμοὶ γὰρ αὐδᾶς
Οὐδὲν ἔθ' ἥκει.
Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσ' ἔαγ', ἂν δὲ λεπτὸν
Αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν,
Ὀμμάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι, βομβεῦ-
σιν δ' ἀκοαί μοι.
Καδδ' ἰδρῶς ψυχρὸς χέεται, τρόμος δὲ
Πᾶσαν αἱρεῖ· χλωροτέρη δὲ ποίας
Ἔμμί· τεθνᾶναι δ' ὀλίγου δέοισα,
Φαίνομαι ἄπνους.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

α΄.

Κατθανοῖσα δὲ κείσεαι, οὐδέποτε μναμοσύνα σέθεν ἔσσετ᾽, οὐδέ ποχ᾽ ὕστερον. οὐ γὰρ μετέχεις ῥόδων τῶν ἐκ Πιερίας· ἀλλ᾽ ἀφανὴς κὴν αἴδα δόμοις φοιτάσεις· οὐδεὶς δέ σε βλέψει παῖσι᾽ ἀμαυρῶν νεκύων ἐκπεποταμέναν.

β΄.

Γλυκεῖα μᾶτερ, οὔτοι δύναμαι κρέκειν
τὸν ἱστὸν,
Πόθῳ δαμεῖσα παιδὸς, βραδινὰν δι᾽ Ἀ-
φροδίταν.

γʹ.

Δέδυκε μὲν ἁ Σελάνα,
Καὶ Πλειάδες, μέσαι δὲ
Νύκτες, παρὰ δ' ἔρχεθ' ὥρα·
Ἐγὼ δὲ μόνα καθεύδω.

δʹ.

Ἔρος δ' αὖτέ μ' ὁ λυσιμελὴς δονεῖ,
Γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπετον.
Ἀτθὶς σοὶ δ' ἐμέθεν μὲν ἀπήχθετο,
Φροντὶς δ' ἦν ἐπὶ δ' Ἀνδρομέδαν ποτέ.

ε΄.

Εἰ τοῖς ἄνθεσιν ἤθελεν ὁ Ζεὺς ἐπιθεῖναι βασιλέα, τὸ ῥόδον ἂν τῶν ἀνθέων ἐβασίλευε. γῆς ἐστι κόσμος, φυτῶν ἀγλάϊσμα, ὀφθαλμὸς ἀνθέων, λειμῶνος ἐρύθημα, κάλλος ἀστράπτον. Ἔρωτος πνέει, Ἀφροδίτην προξενεῖ, εὐειδέσι φύλλοις κομᾷ, εὐκινήτοις πετάλοις τρυφᾷ· τὸ πέταλον τῷ Ζεφύρῳ γελᾷ.

ϛ΄.

Ἐλθὲ, Κύπρι, χρυσείαισιν ἐν κυλίκεσσιν ἁβροῖς συμμεμιγμένον θαλίαισι νέκταρ οἰνοχοοῦσα τούτοισι τοῖς ἑταίροις ἐμοῖς γε καὶ σοῖς.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

α΄.

Τῷ γριπεῖ Πελάγωνι πατὴρ ἀνέθηκε
Μενίσκος
Κύρτον καὶ κώπαν, μνᾶμα κακοζωΐας.

β΄.

Τιμάδος ἅδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο
θανοῖσαν
Δέξατο Περσεφόνας κυάνεος θά-
λαμος.
Ἇς καὶ ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθηγέϊ
χαλκῷ
Ἅλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κό-
μαν.

VARIETAS LECTIONIS.

Tum librariorum incuria, tum multo magis criticorum licentia effecit, ut in duobus primis Sapphus poematiis paucissimi versus exstent, quos tanquam sincerum germanumque poetriae praeclarissimae foetum amplecti possis. Nos de aeolica dialecto, ad quam multi multa vel subsidio scriptorum codicum vel suo arbitratu refinxerunt, parum soliciti, nonnulla, quae sive ad metri sive ad sententiae rationem pertinent, adnotabimus.

HYMNVS

pag. 79.

V. 1. In quibusdam libris veteribus teste Vrsino scriptum est ποικιλόφρον. Scriptura non contemnenda.

V. 3. Melius Brunck aliique ἄσαισι.

V. 6. Nemo felicius Tanaquillo Fabro versum hunc et sequentem metro laborantes curavit:

Ἀλλὰ τῇδ' ἔλθ', αἴποτε· καδδ' ἔρωτα
Τᾶς ἐμᾶς αὔδας ἀΐ', ἇς σὺ πολλάκ'
Ἔκλυες.

Καδδ' ἔρωτα poeticum est pro κατὰ δ' ἔρωτα. Ἀΐ' cum apostrophi nota est ἄϊε *audi*. Voculae τῇδ' bene suffeceris ex Prisciani monito aeolicam τυΐδ', de qua v. eruditam Sylburgi observationem ad Dionys. Halicarnass. T. II. pag. 5.

V. 11. Correctio Aemilii Porti legentis δινεύοντος pro δινέοντος non necessaria. Sappho enim hoc ipso in Hymno pluries ponit choreum secunda sede pro spondaeo; eiusque exemplo Catullus Carm. XI. v. 6. *Seu Sacas sagittiferosque Parthos*, et v. 15. *Pauca nuntiate meae puellae*; et alibi.

V. 16. Brunck *Δή τυ κάλημμι*. Vox *τὺ* ad sententiae complementum aptissima; sed multis fortasse displicebit expungi *δεῦρο*. Hi versu praecedenti pro *κ' ὄττι* legant *καί τυ Δεῦρο κάλημμι*.

V. 17. Nemo, quod sciam, monuit emendandum: Κ' *ὄττ' ἐμῷ*, vel potius *κὤττ' ἐμῷ*.

V. 18. Brunck edidit *τίνα δ' αὖτε*

πείθημμι σαγηνέσσαν φιλότατα.

Portus post *πειθῶ* subaudit *προσοίσω*, aut tale aliquid. Faber mutato accentu

ex *πειθὼ* nomine facit *πείθω* verbum, ac in versu sequenti legit *σαγήνευσ᾽ ἀν φιλότητα*, hoc est *σαγήνευσα εἰς φιλότητα*. Correctio elegans atque apprime probabilis.

V. 20. Minime adduci possum ut credam, syllabam secundam in *ἀδικεῖ* productam fuisse contra omnium poetarum consuetudinem. Veram lectionem suspicor esse *ἀνιᾷ*.

V. 24. Bene habet vulgatae lectionis sensus, cui vim facere videntur non sine metri iactura qui malunt *ἢ οὐκὶ ἐθέλλοις*. Ego libenter legerim *κὤττι ἐθέλλοις*, ut ad vestigia MSS. propius accedam.

ODE

pag. 81.

V. 2. Ἔμμεν' ὠνήρ. Coniectura Vossii ex MSS. indiciis.

V. 5. Nonnulli codices habent γελαις, quibus ducibus Tollius edidit γελάϊς, quod ille docuit esse infinitivum aeolicum. Sed γελώσας melius respondet praecedenti φωνούσας; nec alio modo videtur legisse Catullus, qui transtulit *dulce ridentem*.

V. 7. Corruptissimus locus, cui Faber ita mederi conatus est: Ὡς ἴδον σ', ὡς βρόγχον ἐμοὶ γὰρ αὐδᾶς. Dura nimis particulae γὰρ transpositio. MSS. Paris. Eliens. duo Vatic. habent Ὡς σ' ἴδω . . . . . . φωνᾶς Οὐδὲν ἐτ' εἴκει. Hinc legi potest, quoad melius aliquid inveniatur, Ὡς σ' ἴδον γὰρ, βρόγχον ἔμοιγε φωνᾶς Οὐδὲν ἐτ' ἴκει. Graeco-

rum antiquissimis fuit ἴκει, aeolice ἴκει, id quod posteri eorum dixerunt ἥκει.

V. 9. Vulgata lectio peccat contra prosodiam corripiendo secundam in ἔαγε. Ex pluribus MSS. levi adhibita correctione proba lectio colligitur Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσα ἔαγε· λέπτον δ'. Nunnulla habent σέσιγε pro ἔαγε, fortasse verius.

V. 11. Pleraque MSS.

Ὀππάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημ', ἐπιῤ-
ῥομβεῦσι δ' ἀκουαί.

Sam. Morus merito damnat ἐπιῤῥομβεῦσι, eiusque loco mavult ἐπιβομβεῦσι, cui Brunck assentitur, sed lex metrica refragatur. Metro consules ac sententiae, si legas ἐμοὶ βομβεῦσι.

V. 14. MSS. ἀγρεῖ, quod Aeoles pro αἱρεῖ usurpasse docet Koenius ad Gregor. *de Dialectis*.

V. 15. MSS. ὀλίγω ’πιδεύσην, sive ’πιδεύην. Rectius.

Dionysius Longinus, cuius beneficio ad nos pervenit nobile hoc ἀπόσπασμα, addit hunc versum: Ἀλλὰ πᾶν τολμᾶτον, ἐπεὶ πένητα .....

FRAGMENTVM IV.

pag. 83.

V. 4. Editio Brunckiana Φροντὶς δήν. Ἐπὶ δ’ Ἀνδρομέδαν ποτὲ ..... Placet.

EPIGRAMMA II.

pag. 85.

V. 3. Brunck edidit νεοθᾶγι σιδάρῳ. Vulgata lectio non displicebit quibus compertum est, multa instrumenta, quae nos ferrea habemus, aerea fuisse apud populos vetustissimos.

